

Per Owe Molander
Projektledare
Telefon 08-508 28 918, 076-12 28 918
perowe.molander@miljo.stockholm.se

Till
Miljö- och hälsoskyddsnämnden

MYNDIGHET FÖR MILJÖN – EN GRANSKNING AV NATURVÅRDSVERKET (SOU 2008:62)

Remiss från Kommunstyrelsen. Dnr: 304-1817/2008.

Förslag till beslut

- 1 Godkänna Miljöförvaltningens yttrande över remissen.

Gunnar Söderholm

Tage Jonson

Sammanfattning

Förvaltningen anser att utredningen är väl genomförd och instämmer i allt väsentligt i dess slutsatser och förslag. I tjänsteutlåtandet kommenteras närmare avsnitten: Expertstöd i EU- och internationellt arbete, Miljömålssystemet, Miljöövervakning, Tillsyn enligt miljöbalken samt Arbetet med förorenade områden.

Bakgrund

Miljödepartementet har remitterat betänkandet ”Myndighet för miljön – en granskning av Naturvårdsverket (SOU 2008:62)”, till 108 remissinstanser, varav 30 kommuner. Remissvaren ska vara inkomna till Miljödepartementet senast den 31 oktober 2008. Kommunstyrelsen har bett Miljö- och hälsoskyddsnämnden inkomma med synpunkter. Andra remissinstanser inom staden är Stadsdelsnämnderna, Stadsbyggnadsnämnden och Stadsledningskontoret.

Betänkandet finns att ladda ned från regeringens hemsida www.regeringen.se.

Förvaltningens synpunkter

Förvaltningen anser att utredningen är väl genomförd och instämmer i allt väsentligt i dess slutsatser och förslag. Förvaltningen har valt att särskilt kommentera följande avsnitt i utredningen, *Expertstöd i EU- och internationellt arbete*, *Miljömålssystemet*, *Miljöövervakning*, *Tillsyn enligt miljöbalken* och *Arbetet med förorenade områden*.

Kap. 5 Expertstöd i EU- och internationellt arbete

Utredningen föreslår:

- Vidareutveckla strategier och prioriteringar för EU-arbetet och för det internationella arbetet och tydliggör ansvarsfördelningen. Se över strategin regelbundet, t.ex. inför den årliga mål- och resultatdialogen.
- Förstärk Naturvårdsverkets EU- och internationella arbete särskilt inom klimat- och havsmiljöområdena genom en ökning av förvaltningsanslaget motsvarande fem tjänster.
- Utred hur EU- och internationellt arbete ska bedrivas för att bäst bidra till att uppfylla de svenska miljömålen och en globalt hållbar ekologisk utveckling.

Miljöförvaltningen delar dessa slutsatser men vill även tillföra följande.

Naturvårdsverkets internationella arbete är avgörande för hur spelreglerna på den internationella miljöarenan ska se ut framöver för Sveriges del. I förlängningen betyder det att insatsen vid förhandlingsbordet får konkret betydelse för den lokala nivån där besluten konkretiseras i praktisk handling. Ur det perspektivet borde Naturvårdsverket avsätta mer resurser på att inhämta den lokala nivåns synpunkter på ett systematiskt sätt. Verket bör vidga arbetet till att påbörja och driva på processen tidigare än att enbart ta en expertroll i slutskedet av internationella frågor.

I EU-arbetet avgörs i praktiken ärenden redan på utredningsstadiet. Enskilda tjänstemän får därvid ett mycket stort inflytande över den svenska inställningen till olika förslag. Det är därvid otillfredsställande om verkets arbete inom olika EU-organ inte förankrats vare sig lokalt med tillsynsmyndigheterna eller politiskt inom regeringskansliet.

Arbetet bör skifta fokus från att kortsiktigt se till att Sverige når framgång i beslutsprocessen till att mer långsiktigt skapa förutsättningar för en framgångsrik implementeringen av förhandlingsresultaten. Naturvårdsverket måste vinnlägga sig om att få med det lokala perspektivet och därmed samtidigt få mer tyngd och sakargument till förhandlingsbordet.

Miljö- och klimatfrågorna avgörs inte bara på den nationella nivån utan är tydliga exempel på frågor som är globala i sin karaktär och som kräver främst lokala lösningar. I det perspektivet är det än viktigare att ta tillvara lokala erfarenheter och synpunkter i ett tidigt skede av processen.

Vidare bör Naturvårdsverket inte enbart prioritera vissa sakområden utan även förslag som skall leda till bindande beslut för Sverige.

Ett annat problem som också tas upp i rapporten är att EU-frågor och internationella frågor inte är lika synliga som andra och att ledtiderna är mycket långa tills ett beslut märks i vardagen och därmed blir uppenbar. Enligt rapporten har näringslivet uttryckt önskemål om att få insyn i EU-processerna på ett tidigare stadium. Denna synpunkt delas även av Miljöförvaltningen. Förvaltningen tillstyrker därför förslaget om att man tillsätter en särskild utredning om hur det svenska miljöarbetet inom EU bedrivs.

Kap. 6 Miljömålssystemet

Utredningen föreslår:

- En ny myndighet, Miljömålsinstitutet, bör inrättas. Enligt förslaget ska Miljömålsinstitutet ha två huvuduppgifter, dels ett övergripande strategiskt och samordnande ansvar för miljömålsfrågorna, dels en granskande verksamhet.

Förvaltningen stöder förslaget att skilja ut den strategiska och granskande verksamheten från Naturvårdsverket. Att Miljömålsinstitutet får ansvar för de tre åtgärdsstrategier som finns kopplade till miljömålen är nödvändigt för att åstadkomma ett effektivare åtgärdsarbete. I den granskande verksamheten ska Miljömålsinstitutet löpande utvärdera och revidera myndigheternas miljöarbete. Förvaltningen har tidigare i Miljömålsremissen påpekat nödvändigheten av att de tre åtgärdsstrategierna får ett större genomslag utanför den statliga sektorn bland kommuner, företag och konsumenter för att miljömål ska nås i högre grad än hittills. Detta bör genomsyra granskningen från Miljömålsinstitutet för att nå ökad miljönytta. De tre åtgärdsstrategierna bör också tydligare inriktas på internationellt arbete där detta är effektivare för att nå flera miljömål än hittills.

Det bör påpekas vad nämnden yttrade över Miljömålsrådets fördjupade utvärdering – Nu är det bråttom. Miljömålen vinner inte på att transformeras till rättsligt förpliktande regler. Det vore att göra miljömålen en tjänst. Syftet bakom miljömålen är att ställa upp ambitiösa miljömål och visa på en nödvändig förändring. De uttrycker det önskvärda. En rättslig reglering innebär däremot ett fastställande av den minsta gemensamma nämnaren, d v s det för de allra flesta möjliga. Miljömålets framåtsyftande funktion vinner inte på den reducering som en rättslig reglering med nödvändighet skulle innebära.

Kap. 7 Miljöövervakning

Utredningen föreslår att:

- Naturvårdsverket bör ges en samordnande roll för all miljöövervakning och att ansvaret för att fördela bidrag för nationell och regional miljöövervakning flyttas från Miljömålsrådet till Naturvårdsverket.
- Myndigheter som bedriver miljöövervakning ska vara skyldiga att rapportera detta till Naturvårdsverket så att verket får en så heltäckande bild som möjligt och att formerna för mätningar, datalagring och datadistribuering blir mer enhetliga

- För att förbättra tillgängligheten på data föreslår utredningen att regeringen låter utföra en översyn av prissättning av data samt tar fram en policy för datatillgänglighet hos de myndigheter som bedriver miljöövervakning.

I betänkandet slås fast att miljöövervakningens syfte är att ”bevaka tillståndet i miljön, mäta effekter av olika slags miljöpåverkan, upptäcka förändringar i miljötillståndet samt sammanställa rapporter nationellt, till bl.a. miljömålsprocessen, och internationellt”.

Förvaltningen ser positivt på utredningens förslag men vill anföra följande. För att vara effektiv bör miljöövervakningen ge underlag för beslut om vilka åtgärder som bör vidtas och den bör också kunna beskriva miljönyttan med dessa åtgärder. För att fullgöra denna huvuduppgift, i ofta komplexa system, fordras att den håller hög kvalitet i utförandet och att den utvärderas på ett ändamålsenligt och kompetent sätt. Om dessa förutsättningar inte kan uppfyllas är risken stor att beslutade åtgärder inte ger önskade resultat i form av ett bättre miljötillstånd.

De förslag som utredningen lägger fram om en förbättrad styrning, samordning och utvärdering av miljöövervakningen, där Naturvårdsverkets roll stärks och tillförs nya resurser är bra. I dagsläget är ansvarsförhållandena oklara, med ett delat ansvar mellan Miljömålsrådet och Naturvårdsverket, men där också sektorsmyndigheter, länsstyrelser, företag, organisationer och kommuner är inblandade. För att de resurser som finns hos dessa utförare ska tas tillvara på bästa sätt fordras tydliga riktlinjer för uppföljning och utvärdering, där Naturvårdsverket bör ges ett tydligt åtgärdsinriktat ansvar. För Stockholms stads del kan detta komma att betyda att stadens miljöövervakning på ett bättre sätt tas tillvara i regional och nationell miljöövervakning.

Det är också bra att utredningen uppmärksammar behovet av att fortsätta och även öka ansträngningarna att samordna mätningar, datalagring och datadistribuering samt dess tillgänglighet. Insamling av data och datalagring är viktiga byggstenar för långsiktigt effektiv miljöövervakning.

Kap. 8 Tillsyn enligt miljöbalken

Utredningens föreslår:

- Det bör tydliggöras i tillsynsförordningen (1998:900) att Naturvårdsverket har ett samordnande ansvar för miljötillsynsarbetet under miljöbalken. Särskild uppmärksamhet ska ägnas åt att ge råd och stöd till länsstyrelserna i deras tillsynsvägledning mot kommunerna. Av förordningen bör också framgå att länsstyrelserna har det regionala ansvaret för samordning, styrning och utveckling av kommunernas operativa tillsyn enligt miljöbalken.
- I tillsynsförordningen bör skrivas in en skyldighet för länsstyrelserna att årligen till Naturvårdsverket redovisa sina insatser med tillsynsvägledning mot kommunerna. Likaså bör det framgå av förordningen att Naturvårdsverket är ansvarigt för att samråd hålls om länsstyrelsens tillsynsredovisning.

- I 26 kap. 4 § miljöbalken föreslås ett tillägg som innebär att länsstyrelsen ska samråda med Naturvårdsverket innan beslut tas om överlåtelse av operativt tillsynsansvar till en kommun. Naturvårdsverket ska dessutom kunna begära att redan överlåten tillsyn återkallas. Om oenighet uppstår mellan Naturvårdsverket och länsstyrelsen i dessa frågor ska regeringen fälla avgörandet.
- Av Naturvårdsverkets instruktion och länsstyrelseinstruktionen bör framgå att myndigheterna årligen ska upprätta och redovisa en plan för arbetet med tillsynsvägledning.
- Tillsyns- och föreskriftsrådet bör vara kvar som särskilt organ inom Naturvårdsverket. Rådet ska bestå av företrädare för Naturvårdsverket, Kemikalieinspektionen, Socialstyrelsen och Statens jordbruksverk samt två representanter vardera från länsstyrelserna och kommunerna.
- En arbetsgrupp bör tillsättas, bestående av representanter för Naturvårdsverket och Kemikalieinspektionen, näringslivet samt andra intressegrupper för att ta fram ett förslag om hur systemet med branschexperter ska utvecklas och finansieras.
- I Naturvårdsverkets instruktion bör skrivas in att myndigheten har ansvar för de nationella miljösamverkansformerna och för att delta i de regionala samverkansformerna. I länsstyrelseinstruktionen bör göras ett tillägg med innebörden att länsstyrelserna har ett ansvar för regional samverkan och vad den ska bestå av.

Förvaltningen tillstyrker i huvudsak de förslag och rekommendationer som utredningen presenterar men har följande kommentarer till förslagen om tillsynsvägledning och systemet med branschexperter.

Tillsynsvägledning

Utredningen menar att den nationella myndigheten inte kan arbeta mot landets 290 kommuner och att Naturvårdsverket arbete främst måste vara riktat mot länsstyrelserna. Det är idag svårt för kommunerna att få tillsynsvägledning från länsstyrelserna annat än i allmänna frågor. Länsstyrelserna hänvisar ofta till att de överprövar kommunens beslut och därför inte kan/vill yttra sig i ärenden.

Det är självfallet omöjligt för Naturvårdsverket att bistå varje enskild kommun. Men det vore önskvärt om verket genom handledningar, sammanställningar av rättspraxis och annan generell information riktad till tillsynsmyndigheterna underlättade tillsynsarbetet. Det finns många handledningar, råd och anvisningar med hög kvalitet, men som i olika avseenden blivit föråldrade och därför mindre användbara. Ett minimikrav är därför att verket ajourhåller det material som finns på verkets ambitiösa hemsida.

Utredningen föreslår att delegationsreglerna ses över i syfte att begränsa den kommunala tillsynen. Förvaltningen avstyrker detta förslag. Det är visserligen sant att det förekommer brister inom den kommunala tillsynen – inte minst i de mindre kommunerna. Men det är

närmast cyniskt att kommuner som inte får tillfredsställande tillsynsvägledning skall berövas tillsynsområden och Naturvårdsverkets brister härvidlag inte åtgärdas.

Utredningen föreslår också att Länsstyrelserna skall ges ökade möjligheter att återkalla delegationer. Det är bra. Men det finns inte skäl att ge Naturvårdsverket ökade befogenheter att själv besluta om återkallande av delegationer. Självfallet skall verket bistå Länsstyrelser som behöver rådgöra med verket inför ett beslut om eventuell återkallelse.

Det anförs också i utredningen att det finns en befogad oro för att de regionala miljösamverkansorganen tar över tillsynsvägledningen. Det är enligt förvaltningen en starkt överdriven farhåga. Den regionala miljösamverkan fyller en viktig funktion för att samordna information m m så att verksamhetsutövare inte skall behöva få olika besked från olika kommuner. I den mån det förekommer tillsynsvägledning från de regionala organen är det ju p g a frånvaron av central vägledning. Om denna förbättras är risken liten att de regionala organen skulle ge någon annan vägledning.

Förvaltningen ser därför positivt på att Naturvårdsverket får ett striktare ansvar för tillsynsvägledningen och den föreslagna skyldigheten för Länsstyrelserna att, till Naturvårdsverket, årligen redovisa sina insatser med tillsynsvägledning mot kommunerna. Rapporteringen bör leda till att såväl god som mindre bra tillsynsvägledning uppmärksammas samt att kommande behov kan identifieras.

Systemet med branschexperter

Förvaltningen anser att systemet med branschexperter i grunden är bra och bör utvecklas. Det är viktigt att experterna ges tid och resurser att kunna bistå de operativa tillsynsmyndigheterna med sakkunskap. Utredningen radar upp en lång rad uppgifter som en branschexpert förväntas bistå med. Samtidigt är Naturvårdsverkets ersättning för experterna så låg att de inte på långa vägar täcker kostnaderna för arbetet. För att systemet ska fungera måste ersättningarna höjas till en acceptabel nivå.

Det är viktigt att det i sakfrågor som berör flera expertområden, t.ex. frågor om VOC-utsläpp, görs en gemensam tolkning. Det är också angeläget att för sakområden som delas av flera sektorsmyndigheter, t.ex. bullerfrågorna som idag hanteras av t.ex. Boverket, Socialstyrelsen m.fl., utses en myndighet med övergripande samordningsansvar.

Förvaltningen instämmer i utredningens slutsats att Naturvårdsverket måste ha en egen, högt utvecklad sakkunskap på miljöområdet och att rollen som expertmyndighet även måste omfatta den operativa tillsynen.

Förvaltningen förordar att Naturvårdsverket har huvudansvaret för branschexpertisen inom prioriterade områden. Vid val av branscher som ska prioriteras är det dock viktigt att kommunerna hörs, då det är dessa som är den huvudsakliga nyttjaren av tjänsten.

Tillsyn kan förenas med rådgivning

När det gäller tillsyn i allmänhet finns det anledning att beröra den tämligen utbredda vanföreställningen att tillsyn inte går att förena med rådgivning. Den svenska förvaltningsrätten bygger på att olika myndigheter inte bara får, utan skall, ge råd till den

rättsökande allmänheten. Denna grundprincip kommer till sitt tydligaste uttryck i 4 § Förvaltningslagen. Det är, som utredningen anför, inte ovanligt att länsstyrelserna inte ger tillsynsvägledning till kommunerna eftersom de anser sig förhindrade härtill p g a att de också är överprövningsinstans.

Utredningen är otydlig på den här punkten. Uttalandena om att Länsstyrelserna bör hålla verksamheten med omprövning åtskild från överprövning synes vila på det felaktiga antagandet att dessa båda verksamheter inte går att förena. Det är enligt förvaltningens mening inte bara möjligt utan även lämpligt att detta sker. Det kan inte nog understrykas att officialprincipen i svensk förvaltningsrätt är något fundamentalt annorlunda än civilprocessens regelverk.

Kap 9 Bevakningen av mål och ärenden

Utredningen föreslår

- Förtydliga och utveckla Naturvårdsverkets processuella ansvar i verkets instruktion. Det ska vara obligatoriskt för Naturvårdsverket att delta i miljöprövningar som gäller principiellt viktiga frågor eller som har stor betydelse för miljön.
- Ge Naturvårdsverket möjlighet att överklaga alla slags överklagbara beslut som fattas av kommuner och länsstyrelser med stöd av miljöbalken. Naturvårdsverket ska även kunna överklaga beslut om sådana detaljplaner enligt plan- och bygglagen som kan antas medföra betydande miljöpåverkan.
- Tydliggör Naturvårdsverkets ansvar för omprövningen av verksamheter i instruktionen. Återrapporteringen av omprövningsuppdraget i regleringsbrevet för länsstyrelserna ska fullgöras mot Naturvårdsverket. Av instruktionen för Naturvårdsverket bör framgå att verket ska sammanställa, utvärdera och vidarerapportera uppgifterna till regeringen.
- Öka Naturvårdsverkets förvaltningsanslag med motsvarande fem tjänster i syfte att öka omfattningen av miljöprövningen

Förvaltningen tillstyrker det första förslaget. Det skall dock betonas att Naturvårdsverket i olika mål framfört ståndpunkter som enbart beaktar miljöaspekten och inte samhällsplanering i stort. Det har inte alltid lett till en korrekt lagtillämpning och vissa av verkets ställningstaganden har mer haft karaktär av miljöaktivistiska ambitioner än korrekt lagtillämpning. Om verket skall tilldelas en mer långtgående roll i framtiden behöver, som utredningen påpekar, de förvaltningsprocessuella kvalitéerna förbättras.

Förvaltningen avstyrker bestämt att Naturvårdsverket skall ges möjlighet att överklaga samtliga de beslut som kommunerna, länsstyrelserna och miljödomstolarna fattar. Inte bara i tillståndsmål utan i alla tillsynsärenden! Det är inte rimligt att tilldela en central förvaltningsmyndighet sådana vittgående befogenheter, låt vara att de i praktiken sällan kommer att utnyttjas. Sverige har en ordning där kommunerna har en självständig roll på en rad specialreglerade områden. Det finns en instansordning där såväl sakägare som

verksamhetsutövare kan begära att ett beslut överprövas. Det finns inte anledning att ändra denna ordning.

Däremot finns det starka skäl – som tidigare anförts – att verket får ökade resurser för att bistå såväl kommuner som Länsstyrelser i deras verksamhet. Har verket kritik mot enskilda beslut får dessa tas upp med respektive tillsynsmyndighet i ett vägledande samtal.

Förvaltningen avstyrker också bestämt att Naturvårdsverket skulle få ökade möjligheter att överklaga detaljplaner och andra beslut enligt PBL. Planarbetet är i första hand en politisk process och inte en rättslig angelägenhet. Som nämnden uttalat i sitt yttrande över förslaget till ny instansordning på Plan- och bygglagens område – och som Sveriges kommuner och landsting ännu starkare har anført – bygger den nuvarande ordningen i PBL-ärenden på grundprincipen att samhällsplanering i första hand är en politisk fråga. Hur t ex Stockholm skall utvecklas är en fråga för stadens medborgare och deras valda politiker. Inte för allehanda jurister. Det skulle från grundläggande demokratiska utgångspunkter vara mycket olyckligt om detaljplanarbetet skulle förskjutas mer mot en rättslig reglering än att vara uttryck för en samlad vilja av de förtroendevalda i en kommun. Det ter sig – i varje fall för svenska förhållanden – helt främmande att tilldela Naturvårdsverket en överprövande roll över demokratiskt fattade beslut. Redan nu finns fullt tillräckliga möjligheter för Länsstyrelserna att pröva kommunernas planbeslut. Om Länsstyrelserna därvid behöver Naturvårdsverkets råd eller bistånd skall verket självfallet vara skyldigt att ge sådant.

Kap. 10 Arbetet med förorenade områden

Utredningen föreslår att:

- De statliga insatserna för efterbehandling av förorenade områden bör koncentreras till Naturvårdsverket. Utredningen rekommenderar att en särskild enhet inrättas på verket för arbetet med bidragsprojekten.
- Kravet på kommunalt huvudmannaskap och delfinansiering avskaffas. Naturvårdsverket bör också ta över och vidareutveckla andra uppgifter med avhjälpande av föroreningsskador.
- Miljöansvarsutredningens förslag att tillämpningsområdet för saneringsförsäkringen vidgas och att utbetalningarna administreras av en statlig myndighet bör genomföras. Naturvårdsverket bör bli ansvarig myndighet.
- Naturvårdsverkets ansvar för att samordna arbetet med att avhjälpa sådana föroreningsskador som omfattas av bidragsförordningen (2004:100) bör förtydligas i verkets instruktion. I instruktionen klargörs även att Naturvårdsverket har ett ansvar för tillsynsvägledning när det gäller allvarig miljöskada enligt 10 kap. MB. Nuvarande konsultuppdrag som utförs av SGU och SGI bör skötas av Naturvårdsverkets personal.

Förvaltningen stöder i huvudsak utredningens överväganden och förslag men vill anföra följande.

Arbetet med förorenade områden är tids- och resurskrävande för både verksamhetsutövarna och tillsynsmyndigheterna. Naturvårdsverkets har under årens lopp haft en liten stab som fördelat medel till en rad olika konsulter som gjort utredningar och vägledning-ar. Problemet med det arbetssättet är att vägledningmaterialet blir heterogent och att staben inte alltid kan förklara eller förstå resonemangen i rapporterna. En konsekvens av detta är att efterbehandlingsarbetet inte blir resurseffektivt då vägledningarna i regel tar det säkra för det osäkra vilket leder till en superoptimering av insatserna.

Förslaget att kommunal delfinansiering och huvudmannaskap skall tas bort är bra. Efterbehandlingsprojektens omfattning står inte i relation till kommunens möjlighet att delfinansiera projektet. Avskaffandet av delfinansiering möjliggör att projekten kan efterbehandlas efter behov och inte efter kommunens möjlighet att vara med och finansiera projektet. Kommunens huvudmannaskap kan dessutom leda till intressekonflikter då många kommuner har ett delegerat tillsynsansvar. Utredningen föreslår emellertid att huvudmannaskapet för saneringar läggs på Länsstyrelserna och/eller Naturvårdsverket. Eftersom kommunerna har kvar tillsynen över förorenade områden kan utredningens förslag skapa oklarheter. Det kan leda till att kommunen skall utöva tillsyn över Länsstyrelsen eller Naturvårdsverket. Hur huvudmannaskapet skall placeras behöver därför utredas ytterligare. Det är inte självklart att det förhållandet att det kommunala delfinansieringsansvaret upphör, behöver leda till att det kommunala huvudmannaskapet tas bort. De missförhållanden som har rått skulle kunna undanröjas med andra medel.

Nuvarande konstruktion med saneringsersättning med miljöskadeförsäkring och saneringsförsäkring har visat sig otillräcklig. Huruvida förslaget om en myndighetslösning för saneringsersättning är den bästa lösningen är dock svåröverblickbart. Detaljutformningen av ersättningsreglerna är avgörande men förslaget ger sannolikt bättre förutsättningar för en lösning av finansieringsproblemet. Som situationen är nu kan en efterbehandling, där ansvarig saknas, endast finansieras om det finns ett stort etableringstryck eller statliga bidrag kan betalas ut.

Förslaget att samla alla vägledande resurser från SGU och SIG inom en myndighet och då samma myndighet som tar fram vägledningmaterial och som har det centrala tillsynsansvaret är bra dock under förutsättning att det inte enbart görs för att spara resurser. Med nuvarande resurser har Naturvårdsverket gjort prioriteringen att ha en dialog med länsstyrelserna och hänvisa de lokala tillsynsmyndigheterna till länsstyrelserna. Trots det omfattande vägledningmaterialet som finns i dag finns det utrymme för olika tolkningar och bedömningar. Det finns en risk att de olika länsstyrelserna driver olika linjer. Det skulle vara en fördel om de olika kommunerna också kunde vända sig direkt till verket för diskussioner rörande svåra bedömningsfrågor

Förslaget att skapa en enhet för det historiska efterbehandlingsarbetet kan vara bra om det innebär att det skapas en resurs för att hantera frågor runt det löpande efterbehandlingsarbetet. Det löpande efterbehandlingsarbetet sker i regel under jämförelsevis stor tidspress och arbetet sker på bekostnad av verksamhetsutövare och markägare. Det är framför allt

bedömningen av vad som är lämpliga åtgärdsnivåer som kräver omfattande kunskaper och erfarenheter och där en stödfunktion från central tillsynsmyndighet behövs.

Följande handläggare har deltagit i ärendets beredning:

Kap. 5 Expertstöd i EU- och internationellt arbete	Linda Persson, Plan och miljö
Kap. 6 Miljömålssystemet	Tage Jonson, Miljöövervakningen
Kap. 7 Miljöövervakning	Tage Jonson, Miljöövervakningen
	Ulf Mohlander, Miljöövervakningen
Kap. 8 Tillsyn enligt miljöbalken	Anders Lundin, Plan och miljö
Kap. 10 Arbetet med förorenade områden	Bertil Engdahl, Plan och miljö

Bilagor

Bilaga 1	Sammanfattning av betänkandet Myndighet för miljön – En granskning av Naturvårdsverket.
----------	---

Slut.